

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **J.K.**, narozený dne ... , ev. č. ..., státní příslušnost Afghánistán,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 6. 12. 2018, č. j. OAM-345/LE-LE05-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou blanketní žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro

zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 24. 3. 2019. Zároveň požádal o ustanovení advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backu svým zástupcem.

2. V **doplnění žaloby** žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření na str. 4 napadeného rozhodnutí považoval žalobce za zavádějící a zjevně nesprávné.
3. Žalovaný fakticky zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což je **v případě žalobce neakceptovatelné, neboť to nedostatečně reflektuje míru jeho protiprávního jednání a jeho pobytovou historii na území České republiky.**
4. *Podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: „Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění. “Tento princip se poté promítne v potřebě **primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle nějž** ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a žalovaný je **povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie.***
5. Žalovaný fakticky pouze zopakoval zdůvodnění svého názoru na údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobce se bezpochyby dopustil porušení povinností nikoliv zásadního charakteru, jež v žádném případě není možné považovat za **protiprávního jednání, které by mohlo představovat závažné porušení veřejného pořádku.**
6. Žalobce ve snaze uniknout z Afghánistánu, kde panuje zcela nesnesitelná bezpečnostní situace a kde jsou fakticky všechny osoby vystaveny hrozbám ze strany Talibanu a dalších povstaleckých skupin, zamířil do Francie, kde disponoval jistým zázemím a známými. Přičemž to, že si jako cílovou zemi, kam se hodlal uchýlit, vybral právě Francii, je zcela pochopitelné, již s ohledem na to, že o této měl informace od svého kamaráda, který zde žil. Poté, co by ovšem po svém zajištění českými správními orgány v rámci zahájení řízení o správním vyhoštění poučen, že jeho jednání je nezákonné a může mít za následek rozhodnutí o správním vyhoštění, **dospěl k názoru, že jeho jedinou šancí je požádat o mezinárodní ochranu právě již v České republice.**
7. Ačkoliv nelze zastříti, že žalobce skutečně podal žádost o mezinárodní ochranu v reakci na své zajištění, neboť bez zajištění na území České republiky by tak patrně učinil až ve Francii, v *případě žalobce, který se nikdy neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí a nedopustil se protiprávního jednání představujícího zásadní porušení veřejného pořádku* (tedy např. využití padělaných dokladů nebo jiného jednání dosahujícího svou závažností trestněprávní relevance), **nelze pouze z jeho nelegálního vstupu na území schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu na území členských států vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření.** Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do

zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57. Např. v rozsudku ze dne 7. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, *tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí.*

8. V případě cizince, který - při konfrontaci s následky svého protiprávního vstupu na území schengenského prostoru - dospěl k názoru, že jeho jedinou nadějí bylo podání žádosti o mezinárodní ochranu **tedy tato samotná skutečnost (tedy to, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo motivováno hrozbou vyhoštění)** nemůže být rovněž důvodem neumožnění uložení zvláštních opatření. Jakkoliv žalobce původně směřoval do Francie, po zahájení řízení o správním vyhoštění byl seznámen se skutečností, že mu hrozí reálná hrozba zákazu vstupu na území celé Evropské unie. Žalobce tedy v současnosti nemá důvod vycestovat na území Francie, protože tím by zcela minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany na území Evropské unie a citelně by si zkrátil dobu legálního pobytu na území Evropské unie, a to i s ohledem na aplikaci dublinského systému, na jehož základě by i po eventuálním podání nové žádosti o mezinárodní ochranu ve Francii byl vrácen do České republiky. S ohledem na absenci jakýchkoliv motivů pro maření řízení o udělení mezinárodní ochrany a existenci zcela opačné snahy o získání jakéhokoliv legálního pobytového statusu v Evropské unie, čehož lze dosáhnout pouze řádným plněním povinností v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, **tedy není důvod pochybovat o tom, že by žalobce řádně plnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu a názor žalovaného, podle nějž není možné o uložení zvláštního opatření uvažovat, je tak nesprávný.**
9. Z výše uvedených důvodů žalobce žádal soud o zrušení napadeného rozhodnutí. Z důvodu urychlení řízení žalobce nežádal o nařízení ústního jednání.
10. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** s podanou žalobou nesouhlasil a měl za to, že v rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, na základě jakých důvodů dospěl k názoru, že žalobce je dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, a že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 24. 3. 2019. Správní orgán je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán odkazuje na spisový materiál, zejména na vydané rozhodnutí a sděluje, že postupoval plně v souladu se zákonnými ustanoveními. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, když o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení policií, zajištění za účelem realizace již dříve mu uloženého vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců.
11. V případě žalobce má žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, když o udělení mezinárodní ochrany požádal až po svém zadržení policií při

neoprávněném pobytu na území schengenského prostoru, po uložení správního vyhoštění, po zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Je zřejmé, že o mezinárodní ochranu mohl požádat již dříve. Z výpovědi žalobce učiněných v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, ani z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplývá naprosto nic, co by žalobci nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu.

12. V průběhu řízení o zajištění vedeného OPKPE Praha bylo také nepochybně prokázáno, že žalobce vědomě vstoupil a pobýval na území Evropské unie včetně České republiky neoprávněně, bez cestovního dokladu a bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Z tohoto důvodu byl také po svém zadržení zajištěn za účelem realizace vyhoštění. Žalobce během řízení o zajištění a vyhoštění vedených OPKPE Praha ani ve své žádosti o mezinárodní ochranu nezmínil naprosto žádnou obavu z pronásledování či vážné újmy a naopak výslovně uváděl, že v České republice nechce zůstat, jelikož chce pokračovat do Francie a žádat o mezinárodní ochranu až tam, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepocituje a žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Z postupu žalobce je tedy zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území Evropské unie, byť nelegálně, a případně mohl nelegálně pokračovat na území Francie, kam se dle své výpovědi chtěl dostat a kde chtěl studovat a žít normální život, využije jakékoliv možnosti, včetně nezákonného vstupu s pomocí převaděčů či podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že jeho cílem ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, když se jich ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, aby mohl dále pokračovat do své cílové země, tedy do Francie, čímž by opětovně narušoval právní řád České republiky i Evropské unie, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. V průběhu řízení vedených OPKPE Praha bylo také jednoznačně prokázáno, že se žalobce porušení veřejného pořádku dopouštěl již v minulosti. Zcela vědomě se vyhýbal svým povinnostem spojeným s pobytem na území České republiky a dalších států Evropské unie a na jejich území vstoupil neoprávněně a s pomocí převaděčů. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho soustavné nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když v průběhu správního řízení o zajištění vedeného OPKPE Praha sice tvrdil, že mu ve vlasti mají vyhrožovat příslušníci Talibánu, nechce však v České republice zůstat, z České republiky klidně vycestuje, a chce pokračovat do Francie a podat žádost o mezinárodní ochranu až tam. Po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění se však svému vycestování snaží zabránit právě podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Žalovaný proto dospěl k závěru, že nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil, a to tím spíše, že jeho cílovou zemí je Francie, jak opakovaně výslovně uvedl. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné.
13. Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, a žalovaný je přesvědčen, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k

trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, a proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

14. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních důvodů dospěl k názoru zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. S ohledem na uvedené, žalovaný považuje přijaté správní rozhodnutí za souladné se zákonem a přiměřené okolnostem. Žalovaný je i nadále názoru, že ve věci postupoval zákonným způsobem a nedopustil se porušení ani Evropské úmluvy o lidských právech. Námitky uvedené v žalobě shledává žalovaný správní orgán jako neodůvodněné.
15. Pro řízení odkázal žalovaný na spisový materiál, měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
16. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).
17. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
18. Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
19. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu *se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutí ministerstvem uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určené ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*
20. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
21. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 1. 12. 2018 zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že žalobce byl dne 19. 11. 2018 zadržen Policií ČR poté, co byl společně s dalšími dvěma afghánskými státními příslušníky nalezen v nákladovém prostoru návěsu kamionu v areálu firmy Kondor na adrese Výpadová 1538, Praha 5. Žalobce hlídce nepředložil žádný doklad totožnosti a nebyl schopen prokázat oprávněnost svého pobytu na území schengenského prostoru. Z tohoto důvodu byl cizinec zadržen a eskortován na pracoviště OPKPE Praha. Lustrací v příslušných evidencích nebyl k jeho osobě nalezen žádný záznam. Bylo tedy zjištěno, že

pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Z těchto důvodů s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění, bylo mu rozhodnutím OPKPE Praha č.j. KRPA-436546-38/ČJ-2018-000022 ze dne 1. 12. 2018 uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let, a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

22. Následně dne 4. 12. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl pouze své osobní údaje.
23. Žalobní námitky žalobce se vztahovaly k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]“*. Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že *„[v] případech nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“*, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, *„mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“*. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.
24. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3-5), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Shledal, že žalobce vědomě pobýval na území ČR bez jakéhokoliv pobytového oprávnění a dokladu prokazujícího totožnost. Rovněž vycházel ze skutečnosti, že žalobce překročil nelegálně hranice nejméně dvou států Evropské unie a to za využití nelegálních služeb převaděčů. Z tohoto důvodu byl dne 1. 12. 2018 zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění.
25. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce opustil Afganistán před 42 dny a za tuto dobu

překročil hranice nejméně 2 států Evropské unie, kde mohl podat žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce tak neučinil a dále nelegální cestou pokračoval do cílového státu, jímž měla být Francie. Již z uvedeného lze dovozovat následující domněnky, proč tak žalobce učinil. Žalobce nepociťoval jím tvrzenou újmu na tolik palčivou, aby podal žádost v prvním státě Evropské unie, na jehož území se ocitl. Z toho lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepociťuje a svou žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se realizací vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Lze mít za to, že žalobce, aby se vyhnul vyhoštění a mohl na území ČR nebo jiného státu Evropské unie (v případě žalobce s nejvyšší pravděpodobností na území Francie) nadále setrvávat, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Nelze se tedy domnívat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu.

26. Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Dokonce ani v žalobě žalobce žádnou takovou okolnost hodnou zřetele nezmínil.
27. Ani směrnice, ani zákon o azylu dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-6 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i Nejvyšším správním soudem, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR, žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti z jejího průběhu.
28. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR i Evropské unie, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR i přinejmenším 2 dalších států Evropské unie, konkrétně Bulharska Řecka, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, dokonce bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie zcela ignoroval, a aby je obešel, využil služeb převaděčů a překročil hranice Evropské unie nelegálně. Následně neoprávněně pokračoval do ČR s úmyslem dále pokračovat až na území Francie. Po svém zadržení zpočátku neuvedl žádné důvody, které by mu bránily v návratu do domovského státu, jen to, že chce pokračovat dále do Francie, kde následně podá žádost o mezinárodní ochranu. Žalobcova námitka uvádějící, že neměl jinou možnost, než podat žádost o mezinárodní ochranu v ČR, tak aby nedošlo k jeho

vyhoštění, v tomto případě nemůže obstát. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.

29. Lze uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými zavádějícími závěry či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
30. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
32. Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 10. 1. 2019, č. j. 17 A 2/2019-15, byl žalobci zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 9 zákona s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci výrokem III. tohoto rozsudku přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč/úkon (porada včetně převzetí a přípravy zastoupení; doplnění žaloby) a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300,- Kč/úkon dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou a to na bankovní účet číslo 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., pod VS: 419.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 22. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně